

TƯỜNG GIẾNG SÂU, TÔI KIẾM SỢI GIÂY DÀI

(Tập ghi).

*Tường giếng sâu tôi kiếm sợi dây dài
Ai ngờ giếng cạn tôi tiếc hoài sợi dây!*
(Ca Dao VN).

Có lẽ chẳng ai trong đời mà không một lần trải qua cái Tường và cái Tiếc như ý nghĩa hai câu ca dao vừa kê?
Còn tôi, xin thú thật: *“Tôi BỊ không biết bao nhiêu lần cái Tường (từ trong óc não) làm cho (trái tim) nhức nhối!”*.
Dẫu vậy, cũng không một lần thấy Tiếc.

Nghĩ, bất cứ việc gì đưa đến trong đời cũng đều là bài học quý giá. Có những bài phải tốn nhiều tiền mới được ngồi trong lớp, mà cũng có những bài chẳng cần trả xu nào vẫn cứ thu lượm được những kết quả hay ho.

Chỉ mỗi điều KHÁC:

-Hai chữ *“thuộc bài”* (cũng có nghĩa *“kinh nghiệm”*) là điều tôi chưa bao giờ đạt.

Ở đây phải nói rõ hơn:

Trong cuộc sống thực tế, tôi không để cho bất cứ *“ông-thầy-con-người”* nào *phạt hai lần trên cùng một cái lỗi* tôi đã phạm. (Đồng nghĩa rằng không có lần thứ hai PHẠM CÙNG lỗi đó).

Vậy mà sao trên *bài học lòng-người-thế-thái-nhân-tình*, tôi cứ luôn luôn bị *“ông thầy Cuộc Đời”* *phạt đi phạt lại?*

Tôi không tin là mình *“ngu quá”*. (Ngu cỡ nào, học hoài cũng biết). Mà có lẽ phải kết luận rằng:

“Do bởi sự cả tin, sự chân thật trong trái tim nghệ sĩ nên THAY VÌ nhận được chữ SÁU lại chỉ THẾ VÀO chữ CẠN trên những tương quan giao thiệp chung quanh, điều đã làm tôi nghĩ suy không ngớt!”

Cũng chỉ nên tự trách mình trên hết.

Năm 1978, kéo violon trong đoàn Cải Lương Sài Gòn I, tôi có giao thiệp với soạn giả Yên Trang. Anh lớn hơn tôi nhiều tuổi, thấy tôi *“côi cút”* trong một tập thể sống xa lạ nên thường đưa ra với tôi những lời chỉ dạy.

Có một câu thế này:

“Đoàn hát ví như Cuộc Đời. Cô hãy luôn luôn xem nó như cái Sở Thú, trong đó nếu thấy ai mang tính chất một con khỉ, cô cho ăn chuối; ai có tính chất con voi thì cho ăn mía; ai mang tính chất con lợn cô cho ăn cám; ai giống tính chất con hổ thì cho ăn thịt sống ..v.v. Chỉ khi nào thấy ai thực sự biểu hiện là con người thì cô hãy đối xử với họ như một con người và cho họ ăn cơm!”

(Lần trò chuyện ấy, tôi đâm “sợ” Yên Trang vì cái tư tưởng tàn nhẫn của anh. Tôi lắc đầu đáp:

“Trước Thượng Đế, tất cả đều là con người. Chỉ khi nào gặp *“những con người MUỐN biến thành con vật”* thì tôi **tự ý lánh xa.**”)

[]

(Trần Thị Bông Giấy.

(Bài hoàn tất tại San Jose, 1 giờ khuya thứ Hai, July 30/2019.)

**/ (Khởi sự từ khuya thứ Bảy hôm qua.*

Sau 4 giờ dạy lớp nhạc sáng Chủ Nhật, kéo violon ba tiếng, ngồi vào bàn định viết tiếp, thấy mệt nhòa thân xác, ý tưởng bay mất, chữ nghĩa trở nên quờ quạng, nên đành để dở dang!)

[]